

Revolució i riure

La revolució, l'última -o deu ser ja la penúltima?- obra de Jordi Casanovas val la pena per moltes coses, entre d'altres, per la breu, simple, però important pregunta que tanca aquesta excel·lent comèdia. No seran més de quatre paraules. Suficients per exercir de ressort essencial per situar tota la trama a un altre nivell, sense desvirtuar l'efectivitat de la dimensió còmica fins ara construïda per l'autor.

D'entrada és una comèdia perfectament construïda, amb el ritme exacte perquè el públic quedi atrapat en el temps que marca la funció. Hi ha herois i truans, conflictes senzills i complexos, un escenari únic (un despatx corrent) i la fidelitat de l'autor a les possibilitats dramàtiques del videojoc. Hi ha diàlegs amb la precisió d'un guió cinematogràfic, situacions inesperades, sorpreses totals o insinuades, transformacions dels personatges... Hi ha una realitat coneguda i una altra que comença a mostrar les seves possibilitats -positives i negatives- davant el públic encantat. Hi ha rialles i la latent i posposada suspicàcia de per què ni l'escenari ni els personatges ofereixen un mínim rastre de la iconografia maoista escollida per publicitar l'espectacle. ¿On és la revolució?, preguntarà l'espectador. Primer, que rigui de gust amb la modèlica interpretació dels actors habituals de Casanovas, i després que estigui atent a les quatre últimes paraules. Potser s'emportarà la revolució a casa.

Juan Carlos Olivares

Avui, 09/02/2009